

J.S. Meresmaa

KUNNES
TAPA~~A~~MMME
TAAS

Karisto
Hämeenlinna

Lainaukset:

Anne Rice, Veren vangit (Kääntäjä: Hanna Tarkka, Otava 2009)
Sheridan Le Fanu, Carmilla (Kääntäjä: Osmo Saarinen, teoksessa
Haudantakaisia, toim. Markku Sadelehto, Jalava 1994)

Taiteen edistämiskeskus ja Suomen lasten- ja nuortenkirjailijat ry ovat
tukeneet kirjan kirjoitustyötä.

Lisäksi kirjailija kiittää seuraavia henkilöitä avusta tämän kirjan
valmistumisessa: Anni Kuu Nupponen, Minna Klapuri ja Raisa Jäntti.

© J.S. Meresmaa ja Karisto/Kustannusosakeyhtiö Otava 2023

ISBN 978-951-1-45835-7

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2023

Lumpi von Schlotterstein Väkevälle

!

NÄLKÄ

”Olin vastasyntynyt vampyyri ja itkin yön kauneutta.”

- Anne Rice, Veren vangit

1. Tervetuloa painajaiseen

Viime aikoina mä olen herännyt painajaiseen – en painajaisesta.

Vampyyrit ovat todellisia. Tätä ei koulussa opetettu.

Istun vuoteen reunalla ja pidän silmiäni kiinni. Kokonaisvaltainen huono olo hellittää otettaan hitaasti. Haistan kosteuden, joka on kuorinut makuuhuoneen tapetteja, ja homeen, joka kukkii seinäeristeissä. Sähköt tähän taloon on katkaistu aikoja sitten, lämmitystä ei ole. Se ei haittaa mua. Nykyisessä olomuodossani en palele. Kun ilta pimenee, en tarvitse valoa nähdäkseni. On ihan sama, vetääkö vessa tai toimiiko jääkaappi. Taakse on jäänyt niin ruumiilliset heikkoudet kuin entinen elämäkin.

Kuulen Kasparin hiiviskelevän viereisessä huoneessa ja pidätän väristyksen, joka pyrkii iholle. Mä en todellakaan halua nousta katsomaan, mitä on tekeillä. Kasparilla on aina jokin viritys meneillään. Olen tajunnut, että se ei ole ihan normaali. Voiko vampyyri edes olla normaali? Kaspar on kuitenkin perhettä. Se ja Nora. Mun vampyyriperheeni. Tai mä olen osa sitä.

Ehkä on selitettävä tarkemmin.

Kolme kuukautta sitten mä katosin. Katosin siltä maailmalta, joka tunsu mut Roope Niiramona, Iiriksen kaksos-

veljenä, Niiramon perheen kuopuksena, kunnianhimoisena lukiolaisena ja aloittelevana snooker-tähtenä. No, tähteyteen ehkä oli matkaa, sillä lukio piti mut kiireisenä. Mutta saahan jätkä haaveilla, eikö? Sitten tapahtui jotakin todella omituista. Mulla on filmi poikki useamman päivän ajalta. Nora sanoo, että se johtuu traumasta – ja ehkä myös verenhukasta. Noran mukaan mä olin onnettomuudessa ja että oli Aleksin ansiota, että Nora pelasti mun hengen.

Koska Nora ei ole mikään kirurgi, se tarkoitti sitä, että se teki musta vampyyrin.

Jos Aleks olisi tässä, mä kuristaisin sen.

Meidän piti olla parhaita kavereita. Meidän oli tarkoitus pitää toistemme puolia, vaikka peleissä mätettiinkin toisiamme huolella turpaan. Mitä tekee Aleks? Jättää kertomatta mulle, että on tavannut vampyyrin! Oikeasti, kyllä tuollainen uutinen jaetaan parhaan kaverin kanssa. Eikö muka jaeta? Mä tiedän, että viimeisen vuoden aikana me ollaan nähty toisiamme harvemmin kuin ennen. Siihen on syytä, kuten Aleksin kiireet esportsin parissa, hänen tajuton kunnianhimonsa pelaamisessa ja meidän yhteensopimattomat aikataulut. Ja vaikka mä olen ollut asiasta surullinen, on erossa oleminen tehnyt hyvääkin, etenkin mulle. Silti. Helvetti vieköön: vampyyri!

On kyllä sanottava, etten tiedä millä tavoin Nora on uhkaillut Aleksia olemaan hiljaa. Nora osaa olla pahuksen pelottava. Ei kuitenkaan niin pelottava kuin Kaspar, tai ei ainakaan samalla tavalla. *Pikku Kassu*, niin Nora sitä kutuu ja mun niskakarvat nousee pystyyn. Se on outoa, koska

samalla mä aistin rakkauden, jota se tuntee sen veljeä kohtaan. Enkä mitenkään vertauskuvallisesti. En edes siksi, että Iiriksen tähden tiedän, mitä on kasvaa supertiiviisti toisessa kiinni, *me vastaan muu maailma* -tyyliin.

Kyse on tästä yhteydestä, tästä siteestä, joka on kasvanut mun ja Noran välille sen vuoksi, että se muutti minut. Se on lähimpänä telepatiaa, mitä olen kokenut. Ihan toista maata kuin ne Iiriksen kanssa jaetut yhteensattumat, joita kaksosilla usein on. Ihan pienestä asti me ollaan täydennetty toistemme lauseita, pukeuduttu samanvärisiin vaatteisiin toisistamme tietämättä, haluttu nähdä sama leffa tai syödä sama ruoka ilman mitään etukäteissuunnittelua. Turhauttavia on olleet ne kerrat, kun ollaan jouduttu koulussa vaikeuksiin liian samanlaisten koevastausten vuoksi. (Iiriksellä vain on pilkkuvirheitä. Hänellä on aina pilkkuvirheitä.)

Noran kanssa yhteys on sellainen, että toisinaan mieleeni rytisee muistoja, jotka on ajalta ennen kuin olen edes syntynyt. Kuin valveunia, joissa tiedän olevani joku toinen, joku muu kuin Roope. Mä näen muistojen tapahtumat Noran silmin. Sen tunteet valuu muhun kuin se olisin minä, joka on se toinen, joka tuntee jotain sillä hetkellä jossakin, missä en oikeasti ole ja mihin en näe. Mun keho tietää, ettei se ole totta, mutta mun mieli väittää, että on. Ihan hemmetin sekavaa.

Terve vaan, dysforia.

Huonovointisuuden piikki alkaa laskea siedettävälle tasolle. Avaan silmät ja vedän henkeä toivoen, että ahdistus häviäisi. Liian paljon on muuttunut liian nopeasti. On vai-